

Kapitel 6

En gammal själs återkomst

Förntida egyptier trodde att det fanns ordning i universum och att livet i stort sett var rättvist. Gudinnan Ma'at personifierade denna tro. När Ra uppstod från de höljda djupen i det ursprungliga havet (gudinnan Nun), gav han genast liv till Ma'at, vars namn betyder "Sanning". De tidiga gudarna fick inte uppstå innan Ma'at – Sanningen – hade etablerat ordning, balans och harmoni. Egyptierna trodde att, om Sanningen (Ma'at) inte hade blivit till, skulle kaos råda och det ursprungliga havet skulle in i sina höljda djup sluka tillbaka det universum, som hade blivit manifesterat. Man trodde att gudinnan Ma'at, liksom Herren Gud i Första Moseboken 2:7, blåste in livets andedräkt i alla gudar så de blev levande varelser.

Ma'ats känsla för sanning och ordning var så skarp att man i forntida Egypten använde en fjäder för att symbolisera det. Det var mot just hennes fjäder som varje själs hjärta vägdes på en våg. Om hjärtat var lättare än fjädern, fick själen komma in i himlen. Om hjärtat vägde mer än fjädern, då kastades hjärtat till guden Ammut. Denna gud hade en krokodils huvud som slukade själen, som då behövde reinkarnera och sträva efter att få ett nytt, lättare hjärta. Thoth, som vaktade arkiven, var den maskulina motsvarigheten till Ma'ats kvinnliga del. Han förde register i Livets Bok över vägningens resultat av varje enskild själs hjärta. (Se bild 26 för den antika scenen för vägning av hjärtat.)

Grekerna kallade den kraft som medvetet håller ordning i universum för "logos". Ma'at och Thoth var den egyptiska motsvarigheten till logos och sanningens yin och yang. Edgar Cayce utpekade Hermes (Thoth) och Ma'at som inkarnationer av maskulina och feminina logosprinciper, vilket kan ses som en fascinerande variation på denna legend. Han sa, att det inte

har funnits någon tid då logos inte befann sig bland inkarnerade gudsbarn för att hålla ordning. När barnen växte andligen följde han deras framsteg. Enligt Cayce var dessa två Amilius och Lilith på Atlantis, i Egypten var det Hermes (Thoth) och Ma'at och, otroligt nog var de Jesus och hans mor Maria i Palestina. Hur märkligt det än kan verka, leder Cayces readingar ur Akashakrönikan till slutsatsen att Maria, Jesus moder, uppvisade samma gudsanda som den legendariska Lilith, den bibliska Eva och den egyptiska gudinnan Ma'at hade. Jesus hade samma ande som Amilius (Liliths följeslagare) i Atlantis hade. Den bibliske Adam, som var Evas följeslagare (Paulus kallar faktiskt Jesus "den förste och den siste Adam", jfr 1 Kor 15:45) och Ma'ats maskulina komplement Hermes - Thoth, hade alla samma gudsande som Jesus, Marias son. Cayces material säger att det inte har funnits någon tid då det inte fanns någon Kristus eller någon Kristusmessa (jfr Christmas = jul). För Gud, hans son och alla hans änglalika och gudfruktiga hjälpare hade aldrig lämnat oss. Däremot tappade människan medvetenheten om Gud och de himmelska världarna.

I likhet med Hept-suphts koppling till sitt atlantiska och sitt egyptiska liv, sträckte sig även en annan själs liv över två kulturer, såväl i Og som i Egypten, enligt en historia som Cayce berättade. Denna själ vistades i det svarta landet (Egypten) under den första skapelsen, tiotusentals år *innan* Ra-Ta och Araraterna, innan dess viktigaste inkarnationer, som inträffade i Og och Egypten. Enligt Cayces berättelser började i själva verket mänskliga själar att besöka jorden för ungefär tolv *miljoner* år sedan, inte i kroppar, utan snarare som andar och sinnen. Cayce pekade ut en mening i Bibeln i Jobs bok, ". . . medan alla morgonens stjärnor sjöng och gudasönerna jublade"(Job 38:7), som refererar till dessa uråldriga andar och deras tidiga verksamhet i denna fysiska värld. Dessa "morgonstjärnor" tryckte gradvis (under miljontals år) sina livskrafter och medvetenheter djupare in i material och slutligen till en sådan grad att de blev *inneslutna* i en tät, fysisk kropp. Men under miljontals år kunde de, som ljusvarer, komma och röra sig i hela kosmos som de ville.

Före Ra-Tas tid i Egypten hette denna själ Oual.

Hon fanns bland dem som "inrättade den första pyramiden, som utvecklades mer och mer till ett monument över människans bedrifter och

verk.” De pyramider som hon tillsammans med sitt folk byggde var en del av de arkeologiska fynd som Ra-Tas grupp av arkeologer grävde fram under sin resa i det svarta landet. Cayce sa att Oual både berikades och utarmades under denna mycket tidiga erfarenhet. Hon berikades tack vare sina ansträngningar att anpassa byggnaderna till högre ideal och syften. Hon förlorade på grund av själviska motiv, som blev större ju mer erkännande hon fick och började sträva efter att upphöja sig.

Oual drog sig tillbaka från denna inkarnation för en reflekterande vistelse i de osynliga världarna i kosmos och lämnade jorden långt borta. När hon började vilja utföra ett bättre jobb när hon återkom igen, uppstod hon i landet Og, som Cayce identifierade som: ”Amerikanska plataer eller norra delen av nuvarande New Mexico.” Han sa, att detta land var ett av de äldsta länderna på jorden som fortfarande befann sig över havsnivån. Eftersom hon var klokare nu och mer beslutsam att vara en osjälvisk kanal för välsignelser till andra, lyckades hon förmedla förståelse till människorna i detta område för vilken kraft känslan av att höra samman innebär och vilket inflytande den har under ens inkarnation. Detta hjälpte människorna att förstå att samhörigheten med en folkgrupp där starka band råder ger upphov till mycket styrka. Cayce sa dock, att det inte handlade så mycket om familjer i den fysiska bemärkelsen, utan om den *mentala* styrka som blir resultat av att vara en del i en grupp av besläktade själar. Kom ihåg att de tidiga varelserna inte satt så djupt i materia som vi gör idag, livet var mycket mer mentalt och andligt än vad det är idag.

Hennes namn som inkarnerad i Og var Uzld. Cayce sa att hon inte bara *bidrog* till denna värld, utan att hon själv också hade *lärt* sig mer om denna värld. Hon och hennes kollegor lärde sig om metaller och mineraler och till vilken nytta dessa kan vara för mänskligheten under inkarnationstiden. Intressant nog sa Cayce till henne, att en man som hon hade ett förhållande med i den dåvarande inkarnationen skulle återkomma i en inkarnation i nuet och att de skulle bli ett par, gifta sig och få ett bra liv tillsammans.

Hennes själ drog sig slutligen tillbaka från antika Og och återvände till en vistelse i sfärer bortom jorden, för reflektion och förnyelse. Sedan reinkarnerade hon på samma tid som översteprästen Ra-Ta och den unge kungen. Det kommer mer om detta i ett senare kapitel. Otroligt nog fick

hon en nyckelroll hos båda grupperingarna. Detta eftersom hon var född vid kungens hov men även tjänstgjorde i Skönhetens tempel som översteprästens nära assistent. Hennes namn var Iskxe. I den erfarenheten hade hon ”utvecklats mycket i jordens krafter och mentalt förhållningssätt, vilket är av stort värde för väsendets upplevelser i nuet”, enligt Cayce.

När hon bad Cayce att ge henne en av hans s.k. livsreadingar började han med att säga att han skulle berätta för henne om de ämnen som handlade ”... om väsendets utveckling genom dess erfarenheter av att stödja och trösta andra på planeten jorden och vilken utveckling det kunde innebära för väsendet under denna vistelse.” Sedan fortsatte han att besvara flera av hennes frågor om den egyptiska inkarnationen under samma tid som översteprästen i Skönhetens tempel.

Han sa att olika aktiviteter som individer fick gå igenom i templet formade relationer, såväl till andra som till Gud. Meningen är att varje individ ska lära känna sig själv för att kunna vara sig själv och ändå vara ett med helheten. Tack vare träning, prövningar och utbildning till assistent i templet förstod hon att de fruktansvärda gärningar som människor begår mot sig själva och de handlingar som de gör sig skyldiga till mot andra bottnar i rädsla. Därför måste man uppfatta dem som produkter av rädsla snarare än några hemiska egenskaper hos dåliga själar. Detta gjorde det möjligt för henne att förvandla mörkrets och det ondas själar till ljusets och kärlekens själar, eftersom hon inte började med att trycka ner dem med skuld och ånger. Hon och hennes kollegor hade förvärvat förmåga att göra livet, sinnet och hjärtat *vackra*, som Skönhetens tempels namn implicerade. Sådana framgångar lockade många själar att söka befrielse från begränsningar i sinnen och i hjärtan.

Cayce förklarade för henne att just denna period i Egypten blev grunden för det som Mästaren, Jesus Kristus, undervisade. ”Skulle det i det nutida samhället med den nutida förståelsen kunna finnas ett säkrare, tryggare sätt att förstå, begripa Mästarens läror än genom Mästarens undervisning?” frågade Cayce. Stoff som Mästaren förkunnade förankrades hos fysiska varelser som levde under dessa gamla tider i Egypten. Och hon var den som satte i gång dessa varelser så de började agera och tjäna andra i den erfarenheten. Om hon i sin nuvarande inkarnation ”återigen skulle studera för att visa att hon kunde godkännas av Honom, så skulle detta leda till förståelse

för att, även om Han har valt henne, så har hon valt Honom också.”

Tanken att den kristna messianska anden fanns med i forntida egyptiska begrepp och ceremonier är inte ny. Många har lagt märke till att egyptierna var bekanta med relativt moderna och kristna begrepp som själens odödlighet, den yttersta domen, Messias, uppståndelse från de döda, Hades, Himlen, Guds enhet, bön, uppoffringar, Logos, Sabbat, omskärelse, flod, äta med Gud, jungfrufödseln av Frälsaren (Isis befruktning var obefläckad, Horus, som senare besegrade Satan och befriade världen från synd och lidande) med mera. Det finns många motsvarigheter mellan kristna och gamla egyptiska läror.

Sedan bad hon Cayce beskriva den process som Iskxe använde inom Skönhetens tempel och hur kunde hon få uppleva detta i sin nuvarande inkarnation. Han svarade: ”Var och en kom med det som senare hos vissa församlingar började kallas bekännelse (bikt), och eftersom behoven blev uttryckta och visades inför Iskxe, så kunde hon se, förstå och känna, vad som var nödvändigt för deras uppvaknande. Detta kan bäst beskrivas som känslor, snarare än ord, ty det som väsendet sa till många, var såsom det som Mästaren sa till några som skulle bli helade: ”Gå och tvätta dig i vattnet, visa dig sedan för prästen, enligt den lag som du har blivit undervisad i.” Till en annan sade han: ”Dina synder förlåtas dig, stig upp, tag din säng och gå” och till ännu en annan: ”Ingen människa, Herre.” ”Inte heller jag fördömer dig, gå och synda inte mer.” Önskan att slippa eller åtminstone att skjuta upp en börda, vilket självklart individer känner *behov* av även nu för tiden, kan väsendet snarare *känna av*, i stället för att detta uttrycks i ord. När väsendet förstår detta, vet det inom sig, huruvida någon ska läsa en viss bön, behöver tvätta sig i vatten för att bli ren, avstå från kött, vissa läkemedel eller något annat. Att se är alltså att förstå det nödvändiga för varje individ som söker innebörd i hans namn.”

Enligt Cayce kände Iskxe intuitivt vilken ritual som behövdes för att rengöra och ta fram det bästa hos varje novis i Skönhetens tempel och hon kunde väcka denna förmåga igen i nutiden.

Från dessa storartade läror gick hon och Cayce vidare till mer vardagliga aspekter av hennes arbete i templet. Han förklarade att hon inte följde med översteprästen när han landsförvisades utan stannande kvar i templet. Det

blev inte till hennes fördel, eftersom hon blev så uppriven över all skam som föll över templet med dem som stannade kvar i det. Och dessutom fick hon undervisa dem nu. Men vid översteprästens återkomst, sa Cayce, blev hon som ”född på nytt”. Han uppmuntrade henne att ”hålla sitt hjärta sjungande, för alla de välsignelser, som du kan ge till så många, är pånyttfödda i ditt eget hjärta! Håll ord, som han ger dig anvisning om, rena, för ’du känner vägen’ och du känner till brister! Ha tålmod, var vänlig, var försiktig med dem som vacklar, för *många* litar på dig!”

Tillsammans med den mediala Cayce undrade hon högt om hon möjligen hade varit en man i denna inkarnation eftersom hennes erfarenhet av livet upplevde hon mer som ett liv som typiskt för en man. Han svarade: ”Du var en kvinna, en kvinna som var härskare över män, och du hade många äkta makar!”

Hon frågade Cayce vilken av pyramidernas byggnader hon var engagerad i och var de ligger (detta skulle vara som Oual, inte som Iskxe). Han svarade att hennes pyramider låg närmare källan till materialet som behövs för att bygga en pyramid, närmare kullen än de nuvarande pyramiderna i Giza och Sakkara. Källan till det material som pyramiderna byggdes av var kalkbrott, som finns från Kairo till Luxor och granit från stenbrott omkring Assuan. När Cayce besvarade hennes fråga, gjorde han några intressanta kommentarer om flera pyramider som ännu inte har blivit upptäckta, som ligger mellan sfinxen och Nilen. I en av dessa pyramider förvaras det atlantiska arkivet från förhistorisk tid. Mer om detta kommer i kapitel som handlar om de tre gömställena av en förhistorisk krönika.

Kapitel 7

Hermes - en gud bland människor

En av de många fascinerande gestalter som nämns i Edgar Cayces berättelser om forntida Egypten är den legendariske Hermes, ofta kallad Hermes Trefaldig Höghet eller Trismegistos (Ers Höghet tre gånger).

Det finns en skapelsemyt som kommer från den förunderliga "Eldarnas ö" som den antika staden Hermes kallades. Den handlar om en ung gud som föddes ur en himmelsk lotusblomma (inte en jordisk). Denna eteriska lotus trädde fram från det ursprungliga mörkret. Den hade rötter i en bubblande, grundläggande lera. Dess stam befann sig i det ursprungliga vattnet. Blomman och dess blad öppnade sig ut till den himmelska daggen och strålarna till solarnas Sol. Barnet som befann sig i lotusen var Ra, ljuset som tränger igenom mörkret. Den unge Ra började gråta eftersom han visste att han var tvungen att bli mångfalt splittrad för att skapelsen skulle inträffa. Hans enda sanna ljus skulle passera genom en mystisk prisma och på så sätt uppenbara många individuella strålar som utgör den enhetliga strålen. Den mångfald som blev skapad skulle göra det svårt för människor att hitta sin individuella livskälla och den eviga enheten. Ur den enda en kom många. Dessa många skulle längta efter att känna närvaro av enhet och den yttersta enhetens sanning. Ras tårar skapade mänskligheten.

I de antika texterna kan man läsa: "Du har skapat ett embryo från din säd, du har ingjutit det i lotusen genom att låta sädesvätskan strömma in i den, du har spritt ut dig i den oändliga vidden av orörliga hav (Nuns oändliga sköte), sammanpressats till en enda form, och din arvtagares strålände födelse visar sig genom ett barns uppsyn."

Berättelsen och dess bildspråk kommer från Hermopolis, Hermes stad.

Hermes är inte en gestalt som är lätt att placera i historien. Cayce fokuserar enbart på hans verksamhet som en gudomlig byggare och lärare i antika Egypten.

Historiskt sett förknippas namnet Hermes snarare med den grekiska guden som vidare förknippas med den romerska guden Merkurius, men inte så mycket med en egyptisk gud. Cayce verkar hänvisa till den egyptiska guden Thoth, vilket är ett grekiskt namn för den egyptiska guden Djehuti eller Tehuti.

Enligt antika berättelser som uppvisar vissa kulturella variationer om denna gestalt, ansåg emellertid många att Tehuti, Thoth, Hermes och Merkurius var en och samma varelse. Dessutom blir namnet Hermes ibland identifierat med Henok (Enok) i Bibeln, han som försvann: ”Henok levde i gemenskap med Gud. Sedan fanns han inte mer, ty Gud tog honom härifrån.” (1 Mos 5:18-24). Detta är orsaken till att många hävdar att Cayces readingar utpekar Hermes som en av Logos inkarnationer (Guds messianska ande bland oss). Det är intressant att även de gamla grekerna förknippade Enok med Hermes. I ett medeltida handskrivet dokument *The Dicts and Sayings of the Philosophers* (Dikter och uttalanden av filosofer) från ca 1477 e.Kr. finner man följande stycke: ”Hermes, som han hette på grekiska, föddes i Egypten, hans namn var Mercury på latin och på hebreiska hette han Ennoch (Enok).” Det är tydligt att man i antiken förknippade Hermes med Enok. Cayces readingar identifierar faktiskt Enok som en av inkarnationerna av Guds messianska ande bland människor. Men enligt Cayces readingar har det aldrig funnits någon tid när Guds Ande inte hjälpte själar på och runt om jorden.

För denna berättelses skull kommer vi att använda det dubbla namnet Hermes-Thoth.

Hermes-Thoth visas som en gud med ibishuvud (se bild 27). Ibisfågeln lever mellan de djupa, osedda världarna under havet och den världsliga synliga ytan på jorden. Således besitter Hermes-Thoth förmågan att leva mellan två verkligheter, den synliga och den osynliga.

Innan vi går vidare måste det påpekas att E. A. Wallis Budge, som är författare till *Gods of the Egyptians*, konstaterade, efter att ha studierat detta länge, att gamla egyptier var monoteistiska. Alla deras gudar och gudinnor

strålar ut från ett enda gudscentrum som var Ra. Alla själar, smågudar eller människor, kom som strålar från en Ra, skrivs ibland Re. Samtliga smågudar bidrar till sammansättning av den helhet som utgör Ra. I ljuset av detta identifierar egyptologer Hermes-Thoth som Ras ”hjärta och tunga.” Hermes-Thoth fungerade också som kommunikationskanal för Ra att uttrycka sin vilja i tal och skrift.

Hermes-Thoth anses ha uppfunnit skrivkonsten och även att föra register. Han kallas för sanningens, underjordens och gudarnas författare och registrets övervakare. Han uppfann magi, mystisk konst, vetenskap, astrologi, astrologi, matematik, geometri, lantmäteri, medicin och mycket mer!

För att till fullo kunna förstå denna stora egyptiska gudsledare, måste man även hålla i minnet att Egyptens alla viktiga gudar hade kvinnliga motsvarigheter, som var den maskulina delen lika i makt och ansvar. Det stämde i fråga om Hermes-Thoth. Han har faktiskt två stora kvinnliga motsvarigheter, beroende på vilken roll man fokuserar på. Såsom registrets väktare är det gudinnan Seshat som är Hermes feminina komplement (se bilden bredvid titelbladet och bild 25). I rollen som sanningsförfattare är Ma’at hans feminina motsvarighet (se bild 28).

Gudinnan Seshat är bibliotekens grundare och beskyddare. Hon är den gudomliga författarinnan, vishetens gudinna, den gudomliga matematikern som ritar tempel och hon hjälper matematiker, arkitekter och skriftlärd. Hon antecknade faraonernas tal under kröningar. Hon höll räkenskap över varulager och militära kampanjer. Bild 25 och illustrationen bredvid titelsidan visar henne avbildad med tids- och skrivpersonalens verktyg, ovanför hennes huvud finns en stiliserad papyrus i form av en stjärna med sju spetsar.

Ma’at är sanningens gudinna. Hennes symbol är fjädern, vilken visar hur skör sanningen är. Hon representerar också rättvisan. Hon var ansvarig för att reglera stjärnor och årstider och hålla ordning i universum. Hon och Thoth anses vara Platons Logos, Guds inkarnerade sinne. Hon och Thoth avbildas i den berömda scenen med vägning av hjärtat vid döden (bild 26). Tillsammans väger de varje människas hjärta när hon dör. Ma’at s sanningsfjäder placeras i en vågskål, själens hjärta i den andra. Thoth registrerar vägningen i Livets Bok som tillhör denna själ. Om hjärtat väger lätt, kan hon

eller han komma in i himlen. Om det väger tungt, äter ett odjur det. Själen måste då reinkarnera och leva så att den utvecklar ett lättare hjärta.

Hermes-Thoth spelade också en viktig roll med att hjälpa Isis till en obe-fläckad befruktning med Horus, som var det forntida Egyptens messias. Man kan säga att han spelade samma roll som ängeln Gabriel i fråga om Maria. Det berättas att Isis och Osiris representerade gudsfruktans högre, klokare och perfekta egenskaper. Men Osiris hade en bror som representerade egoismens lägre, själviska och illusoriska egenskaper. Osiris var Ras ljus till alla som vistades på det jordiska planet. Set, Osiris onde bror (även kallad Seth eller Seti, alla egyptiska namn för satan, se bild 17) blev så upprörd över Osiris överlägsenhet att han fångade honom och högg honom i många bitar så ingen kunde se hela idealet. Utan något ideal föll mänskligheten under Sets förtrollning. Den betonade självskhet och egoism, utan hänsyn till andra. Synd och våld i alla former spred sig över planeten. Isis blev så upprörd över att mänskligheten hamnade i händerna på Set, att hon bestämde i sitt hjärta att störta honom och lyfta mänskligheten upp från mörkret till ljuset igen. Många gudar och smågudar drog sig tillbaka från denna värld, men Isis ville stanna kvar i jordens rike till hälften och vara till hälften i himlens rike för att visa ljuset för mänskligheten. När det blev klart att Set skulle förblinda alla för sanningen om deras himmelska ursprung och goda influenser, försökte hon bli gravid och föda en kraft stark nog att motverka Set. Men enligt legenden hade Set klippt av hennes makes Osiris fallos och matat en fisk med den. Så den var borta. Hur kunde hon bli gravid? Hon bad himlen om hjälp. Hermes-Thoth förde gudarnas båt ner från den himmelska världen närmare jorden så att han kunde höra Isis klagan. Han lyssnade på hennes övertygelse att mänskligheten skulle överges av de himmelska krafterna och hennes passionerade rop om himmelsk hjälp för att rädda mänskligheten. Förvånad över att en så stor gudinna som Isis bad om hjälp satte Hermes-Thoth stopp för all rörelse mellan himlarna och jorden. Han vägrade att låta dem flytta på sig fram tills Isis räddade världen. Isis visste att om solen och månen inte rörde sig, skulle allt liv på jorden dö. Hon blev rädd. Hermes-Thoth undrade om hon hade varit bland människor för länge så att hon hade glömt sin gudomlighet och sina gudomliga krafter. Hon funderade över detta och sedan gled hon in i djupet av sitt väsen och fann enhet med Skaparen av

allt liv. Nu i förening med livets källa, kastade hon sitt upplysta huvud bakåt och blev obefläckad havande med Horus, Ljusets öga (bild 71). Ra hade varit det ursprungliga ljuset, rent och oskyldigt. Men nu hade ondskan blivit sedd. Detta tvingade ett nytt öga att öppna sig. Ett öga som var mer omdömesgillt. Horus växte och blev en stark motkraft till Set.

I kampen mellan mörkret och ljuset slet Set ut Horus högra öga. Horus gav emellertid detta öga som en visdomsgåva till Osiris. Isis hade återställt Osiris till sin ursprungliga helhet (förutom hans fallos). Osiris behövde nämligen detta omdömeskänsliga öga, eftersom han hade blivit domare över alla själar som passerar ut ur denna värld och försöker komma in i himlen. Nu kunde Osiris verkligen bedöma sanningen, eftersom han kunde se både det onda och det goda.

Horus övervinner slutligen Set, dämpar hans inflytande bland människorna och återbär Ras ljus till världen. Men nu har människorna lärt känna både gott och ont, så de måste kämpa med hjälp av sin viljestyrka, att välja det som ska visa sig i deras tankar, handlingar, sinnen och hjärtan.

Det vänstra ögat är rent och det högra ögat är klokt och omdömesgillt. På liknande sätt skildras Hermes-Thoth med solen och månen på sitt huvud. Detta vill säga med både det sanna ljuset, känt av alla, ursprungliga själar, samt det *reflekterade* ljuset de kom att lära känna i självcentreringens och egoismens mörker (bild 27).

Cayces readingar refererar till Hermes som en egyptisk gud som manifesterades bland människor och med hjälp av andra byggde den stora pyramiden i Giza och de huvudtempel, där det Vita Brödraskapets sal för de invigda fanns. Detta Vita Brödraskap hade inget samband med kön (enligt reading 845-1, identifierades en kvinna som en viktig medlem av Brödraskapet), ras eller någon speciell religion. Det handlade inte om någon egyptisk grupp egentligen utan om en grupp själar bland de ”högre makterna” som kan påverka denna värld då och då från de osynliga världarna. Om det skulle behövas, kan emellertid medlemmar av brödraskapet inkarnera för att föra ljuset djupare in i mänsklighetens verklighet.

Under en viss tid var Ra, Hermes och Isis huvudlärare i det gamla Egypten.

Innan vi lämnar den här historien behöver vi bekanta oss med vad en av Cayces viktigaste profetiska readingar hade att säga om Hermes roll. Enligt Cayce finns de gamla arkiven från dessa tidiga tider i Atlantis och Egypten bevarade och kommer att upptäckas när jorden ändrar sin position (skiftar poler) och den ”Stora Invigde” återvänder ”till detta land och andra länder” för ”att lyfta fram dessa profetior i Ljuset.” Messias återinträde på jorden börjar år 1998. Det kommer först till hjärtat och sinnet hos dem som söker Ljuset. Slutligen återvänder han i samma kropp som han tog med sig i Galiléen, för alla ska kunna se, höra och veta.

”Finns han överallt på jorden idag? Ja, hos de som ropade till honom från alla hörn. För Han, Fadern, har inte låtit sin själ lida för att se förgängelse, ej heller har den fäst sig vid de saker som gör själen rädd. För Han är Ljusets Son, av Gud, och är helig inför Honom. Och Han kommer igen i hjärtan, själar och sinnen hos dem som söker lära känna Hans vägar.”

Mycket mer om detta i kapitlet om den Högste Invigde.